

Καὶ μία ἐπιγραφή καταστήματος ἀρκετὰ κωμική :

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ.

Ἐν τῷ μέσῳ ἑνὸς λοφίσκου. Ἐτέρωθεν δύο κυπάρισσοι, ὧν ἡ μία τοῦ βουλευτοῦ Πατρῶν κ. Ῥηγοπούλου.

Καὶ κάτωθεν ὁ νεολογισμὸς :

ΕΥΛΟΚΑΨΕΙΟΝ.

Ἐννοεῖται ὅτι κἀνέναν ξύλο δὲν καίει, τὸν ἀντίον ὅλα τὰ πούλει ἀκαυτά.

Ἐκ τῶν φυσιογνωμιῶν αἵτινες ἐπλήρωσαν τὸ νέον προεδρεῖον τῆς Βουλῆς, εὐρίσκωμεν συμπαθητικωτέραν τὴν τοῦ κ. **Ν. Νομικοῦ** Βουλευτοῦ Θήρας· ἐκ τῶν ὀλίγων ἀληθῶς σεμνῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἔθνους, πολιτευθεὶς ἄχρι τοῦδε ἀμέμπτως, ἐφ' ᾧ καὶ ἀποκτήσας ἀκλόνητον μὲν ἐπιρροὴν παρὰ τοῖς συμπολίταις αὐτοῦ, μεγάλην δὲ ὑπόληψιν ἐν τῇ Κοινοβουλίᾳ, διὰ τὴν ἀκεραιότητα καὶ μετριοπάθειαν τοῦ χαρακτῆρός του, τὸ διανυγρὸς τῆς κρίσεως καὶ τῆς παραδειγματικῆς τιμιότητος καὶ ἠθικῆς του

Ταῦτα, διότι ὀφείλομεν τιμᾶς οὐ μόνον εἰς τοὺς ποιουντάς ψευδῆ πάταγον περὶ τὸ ὄνομα αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς δειλοὺς, ἀλλ' ἀδαμαντίνους, χαρακτῆρας οἵτινες εἰσὶν αἱ μόναι ἐγγυήσεις ὑγιоῦς Πολιτείας.

Δι' ἑλλειψιν χώρου παρελείφθησαν ἔξω ἐν τῇ προλαβόντι φύλλῳ μακρὰ πρακτικὰ δύο συνεδριάσεων τοῦ συν-εργάτου μας **Νάτου**

Παραλειφθεῖσα ἐρωταπόκρισις :

Τζάνες. Ἡξεύρετε, κύριοι, εἰς ποῖαν κατὰστασιν εὐρίσκόμεθα ;

Ῥάλλης. Ἄς εἴσθε καλᾶ.

Τζάνες. Ὁ ἀναμάρτητος βαλέτω τὸν λίθον !

Ῥάλλης. Θὰ τὸν βάλῃ, μάλιστα, θὰ τὸν βάλῃ.

ΕΛΕΓΕΙΟΝ.

Ἐκεῖνος ὅπου ἔκαμε τὸν πόλεμον εἰρήνην,
ἐκεῖνος ποῦ ἐπλάτυνε τὴν ἔρημην πατρίδα,
ἐκεῖνος ποῦ δὲν σκέπτεται ποτέ του τί θὰ γίνῃ,
ἐκεῖνος ποῦ τοῦ λέοντος διαλέγει τὴν μερίδα,
ἐκεῖνος ποῦ δὲν χάνεται κί' ὁ κόσμος ἂν χαλᾷ,
ἐχάθηκε, γκρεμίστηκε καὶ πέφτει χαμηλά.

ὦ ! πόσοι κλαῖν' στὸ πέσιμον τοῦ γέρο-Δημητρίου,
πόσοι 'στουὺς δρόμους ἔρημοι καὶ ὄρφανοὶ θὰ μένουν !

ὦ ! πόσοι δὲν θὰ βλέπουνε τὴν πόρτα τοῦ Τραπεζίου,
καὶ πόσοι ῥοδοκόκκινοὶ σὰν τσίροι θὲ νὰ γίνουν !

Ναί ! κλάψετε καὶ ἔπεσε ὁ γέρο-Παναγιώτης,
ὁ προσφιλὴς Γλυκύτατος, σωτὴρ καὶ τροφοδότης.

Ἄλλ' ὅμως ἔπεσε καὶ σὺ μαζὶ τοῦ, Μολαίτη,
καὶ κλαίει ἡ πρωτεύουσα προστάτη καὶ πατέρα !
Ἐσὺ φροντίζεις νὰ μὴ 'μπῇ ὁ θάνατος σὲ σπῆτι,
καὶ μόνο μὲ τὰ μέτρα σου μᾶς διώχνεις τὴ χολέρα.
Ἄν σ' ἔφαγαν τὰ Νούμερα καὶ ἡ Οἰκονομία,
ἀλλὰ φροντίζεις κάποτε καὶ γιὰ οὐροδοχεῖα.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΜΙΑ ΤΟΥΡΚΟΠΟΥΛ' ΑΓΑΠΗΣΑ.

1878

Κεφάλαιον πρῶτον.

Ἐν ᾧ γίνεται λόγος περὶ ὧν δὲν πρέπει νὰ γίνεται λόγος παρὰ μόνον ὅταν ὑπάρχῃ λόγος.

Ἦτο ὁγδόη ὥρα τῆς νυκτὸς τῆς ἡμέρας 11 Ἰανουαρίου 1878.

Ὁ ἀνέφελος ἀττικὸς ὀρίζων ἦτο πλήρης νεφελῶν, καὶ μίαιρων μάλιστα.

Αἱ καθ' Ὁμηρον εὐρυάγυιαι Ἀθῆναι ἦσαν καταλασπώμεναι, καὶ οἱ λάκκοι, οἱ σκαφέντες πρὸς δενδροφύτευσιν, πλήρεις ὑδάτων· ἡ καλλίτερον ὅσαι τρύπαι ἦσαν στὴ γῇ, τόσα καὶ στόμια βούρκων χαίνοντα, ἑτοιμα νὰ χαταπίωσι πάντα τὴν εὐθεῖαν βαδίζοντα.

Τὰ φανάρια, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι ἡ σελήνη — εὐήλιος γὰρ ἡ ἡμέρα — ἤθελε καταφωτίσει τὰς Ἀθῆνας καὶ ἰδίως οἰκονομίας ἕνεκα, δὲν εἶχον κατὰ τὸ σύνθηρος ἀφθῇ.

Ἐρεβος λοιπὸν ἐκάλυπτε τὴν πόλιν τῆς Παλλάδος, ἧς οἱ ὄλβιοι ἄστοι συνωστίζοντο ἐν τοῖς καφεψείοις, τυρβάζοντες περὶ ἄερος καὶ ὑδάτων λαλοῦντες.

Καὶ ἴσα ἴσα ἐφιχάλιζε.

Ἐγὼ εἰς μίαν γωνίαν τοῦ *Βυζαντίου* ἐν πολιορκίᾳ στενῇ καθισμάτων, ἀργελέδων, ποτηρίων καὶ λάλων σταμάτων ἔχασκα τὸν καφέ μου ῥοφῶν, ὡς ῥαχατλῆς.

Καὶ σκέψις μὲν οὐδεμίᾳ μοῦ κατέτρωγε τὴν κεφαλὴν, σκέψεις ὅμως πολλαὶ ἐπτερύγιζον περὶ αὐτήν, ὅτε ζωηρὰ συζήτησις ὁμίλου τινος φοιτητῶν παρακαθημένων μοῦ διήγειρε τὴν προσοχήν.

Καυχᾶς μεγάλος εἶχε στήθῃ καὶ ἔρις ἐξήναπτε τὰ μάλα σφοδρά.

Συνεζητεῖτο τίς ἐξ αὐτῶν ἐσχημάτιζε κύκλον ἢ στεφάνην ἐκ τοῦ ἀπολυομένου τῶν στομάτων αὐτῶν καπνοῦ.

Καὶ ῥῆξις μὲν δὲν ἐγένετο, ἀλλὰ τὰ: εἶσαι μασκαρᾶς, ἄει χάσου, σ' ἔχω κτλ. ἔπερναν καὶ ἐδίδον μετ' ἀστραπη-βόλου γλωσσοκοπικῆς ταχύτητος. Κἄπου κἄπου ἠκούοντο καὶ τὰ: εἶσαι χαμᾶλμπασης, μποῦφος, κουφαῖδόνι.

Παρὰ τὴν Ἀκαδημαϊκὴν νεότητα τριᾶς φουστανελάδων καὶ πῶδα ἐπὶ τοῦ ποδὸς ἔχοντες καὶ θωπεύοντες τὰ ἄκρα αὐτῶν τὰ μάλα ἄδρως, ἐσχολιάζον τὸν λόγον τοῦ κ. Κουμουνοῦρου, καὶ ἰδίως τὸ ζητωκραυγασθὲν ἐκεῖνο μέρος δι' οὗ ἐπηγγέλλετο τὴν «ὑπεράσπισιν τῶν ἀπαρραγῶν δικαιωμάτων τοῦ ἐλλήνισμου καὶ τὴν ἀπολύτρωσιν τῶν δεινοπαθόντων ἀδελφῶν.»

Καὶ τώρα ποῖός γιὰ τὰς κλεινὰς Ἀθήνας θὰ ἰδρῶσῃ;
Κι' ἂν πάλι μᾶς ἐπισκεφθῇ καμμιὰ ἐπιδημία,
ποιός θὰ ἔμφορῇ τῇ ζωῇ τῶν πολιτῶν νὰ σώσῃ,
καὶ ποιός προστάτης θὰ φανῇ στὴν ἀνθρωποθυσία;
Σὺ ἦσουν ὁ πατέρας μας καὶ ἤμαστε παιδιὰ σου,
καὶ εἴχαμε γιὰ φάρμακο 'στὸν τύφο τὸ νομὰ σου.

Μαζί με τοῦτον κλάψετε τὸν Ἀθανασιάδη!
κι' αὐτὸς τὰ Οἰκονομικὰ, 'στὰ δάκτυλα τὰ παίζει,
τὰ ἔβρισκε δέκα τὸ πρῶτ', καὶ εἴκοσι τὸ βράδυ,
μ' αὐτὰ 'μιλεῖ 'στὸν ὕπνο του, μ' αὐτὰ καὶ 'στὸ τραπέζι.
Πάει καὶ τοῦτος, ἔπεσε, χωρὶς κἂν νὰ προφθάσῃ
τοῦ Ἀδάμ Σμιθ παράγραφο κανένα νὰ διαβάσῃ.

Πλὴν φεῦ! χωρὶς τὸν Μπούμπουλη τὸ ἔθνος πῶς θὰ μείνῃ;
κλαῖτε κι' αὐτὸν, ποῦ σάλεψε τοῦ Πόντου μας τὸ βάθος,
ὁποῦ γοργόνα τοῦπρεπε θαλασσινὴ νὰ γίνη,
καὶ τοῦ ἀνθρώπου ἔλαβε τὸ σχῆμα κατὰ λάθος.

Καὶ τὸν Γεωργάκη κλάψετε, μαζί καὶ τὸν Ἀντώνη,
'Ο Κουμουνοδόρος ἔπεσε....ὦ! δάκρυα καὶ πόνοι!

Souris.

Παρακατιὸν δυὰς φίλων ἐτάβλιζον ἐν ἐξάψει ἀλλη-
λοῦβριζόμενοι μετὰ σχημάτων ἀγρίων καὶ βλοσυρῶν
ὀφθαλμῶν, ἐνῶ οἱ περὶ αὐτοὺς θεατὰ ἐξεκαρδιζόντο γε-
λῶντες, ὁσάκις ἠκούετο ἐκ τῶν διαμαχομένων κραυγὴ ἀ-
γανακτικῆς: — Σοῦ δίνω τὸ τάβλι στὸ κεφάλι, — Σοῦ
πετῶ τὰ πούλια στὰ μοῦτρα, — Κορόδο, — Κλέφτη!

Ὁ ἐκ τῶν σιγῶν καὶ ἀργελεδῶν καπνὸς ἐπλήρου τὸ
καφεψεῖον, αἱ δὲ ἀγριοφωνάρες τῶν παραγγελιοδύχων ὑ-
πηρετῶν ἐχαλοῦσαν τὸν κόσμον.

Αἶφνης ἡ θύρα ἀνοίγεται καὶ λοῦστρος μετὰ πηχυαῖον
στόμα, κρεμασμένην γλῶσσαν, ὡς λαχανιασμένου σκύλου,
καὶ συγκεκομμένην φωνὴν καὶ πνοὴν εἰσορμᾷ ξηπόλυτος,
ξεσκούφωτος καὶ κουρελιασμένος κρατῶν δέσμη παραρτη-
μάτων καὶ κραυγάζων:

— Τὸ ἐκτάκτο παράρτημα τοῦ Ἑθνικοῦ Πνεύματος καὶ
ἡ ἐπανόστασις τῶν μεθορί... καὶ ἡ νίκη... πέντε
λεπτά, πέντε λεπτά!...

Μόλις τοῦτο εἰσελθόντος κατέφθασε δεύτερος ὠκύπους
ὡς Ἀχιλλεὺς ἀσθμαίνων, καὶ βοῶν:

— Τὸ παράρτημα τοῦ Μέλлон καὶ ἡ καταστροφὴ τῶν
τούρκων καὶ ἡ πεζοναυοχανία τοῦ Κριάρη στὴ Κρήτη,
πέντε λεπτά.

Τρίτος ὁμοτέχνος τῶν πρώτων εἰσεπήδησε διάβροχος,
μετὰ λασπωμένα φύλλα καὶ μετὰ πνιγομένην φωνήν.

— Τὸ παράρτημα τῆς Ἀλήθειας καὶ ἡ σφαγὴ τῶν
χριστιανῶν τῆς Θεσσαλίας καὶ ἡ μάχη τοῦ πολέμου καὶ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

La fille du Tambour-Major.

Ἡ σαρκαροστή ἀπέδωκεν ὅλα τὰ θέληγτρα τὰ ὅποια
αἱ ἀπόκρεφ εἶχον ἀφαιρέσει ἀπὸ τὸ μονογενὲς θεατὸν
μας. Καθ' ἐσπέραν τὸ γαλλικὸν βωδεδίλλειον συγκεν-
τρώνει ἐκεῖ κόσμον διαφόρων τάξεων, ὅστις παρέρχεται,
γλυκεῖας καὶ ἐλαφρὰς, τρεῖς ἢ τέσσαρας ὥρας, ἐν μέσῳ
φῶτων, μουσικῆς, ἀνθέων, στέρνων, κνημῶν, κεφαλῶν ὡ-
ραίων, προσώπων δυσειδῶν, χαριεντισμῶν, πότου, καπνί-
σματος, ἐλαφροτήτων ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ μπουφέ.

Ὁ θίασος τοῦτο ἔχει τὸ καλὸν ὅτι ἀποτελεῖ ἐν σύμ-
πλεγμα χρυσῶν μετριοτήτων. Μεγάλαια πράγματα δὲν
ἀκούει· ἀλλὰ καὶ δὲν ἐνοχλεῖται, δὲν φεύγει ἀγανακτι-
σμένος, τοῦθ' ὅπερ διὰ τὸ ῥωμαϊκὸ καὶ διὰ θεατὸν δια-
θέτον εἰς τὸν ἐργολάβον μίαν καὶ μόνην πλατεῖαν, εἶναι
πολύ.

Οὔτε δυνάμεθα νὰ παραπονεθῶμεν ἂν τὰς σειρὰς τῶν
καθισμάτων τόσοι τὰς ἐστένευσαν, ὥστε καὶ οἱ ὀλιγώτε-
ρον προγαστορες ἀναγκάζονται ν' ἀφίνωσι τὴν κοιλίαν
τῶν εἰς τὸ ἱματιοφυλάκιον μαζί μετὰ τὰς ῥάβδους καὶ τὰ
παρτεσσούτων, καὶ νὰ τὰ παραλαμβάνωσιν ἔπειτα πλη-
ρόντες δύο δεκάρας.

Ἡ Κόρη τοῦ Τυμπαριστοῦ ἐκρίθη σχετικῶς ὡς ἡ πρῶ-
τη ἐπιτυχία. Συντελεῖ πολὺ καὶ ἡ ὁπερέττα· ἡ μὲν μου-
σικὴ τόσοι γοργὴ καὶ εἰσνεῖ μεθυσμένη, τὸ δὲ λιμπρέττο
τόσοι κομικοπαθητικόν, ὥστε νομίζει τις ὅτι τὸ συνέ-
γραψεν ὁ Δὲ Κάστρος, ὅστις, δὲν φοιτᾷ πλέον εἰς τὸ
θεατὸν, διότι ποτὲ ἡ Ἐπιτροπὴ δὲν εἶχε τὴν διάκρισιν
νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὰ Βασιλικὰ θεωρεῖα.

ἡ αἰχμαλωσία τῶν βένδων, πέντε λεφτά, πέντε λεφτά.

Βοή καὶ ἀλλαλαγμὸς ἐξηγέρθη τότε ἐν τῇ καφεψείῳ
παρὰ πάντων.

— Βρὲ μάγκα, ἐδῶ—Βρὲ Ἑθνικὸ Πνεῦμα—Λοῦστρο
—Βρὲ Ἀλήθεια—Μὲ τὸ παράρτημα—Μέλλον!

Καὶ οἱ μάγκες γοργοὶ ἐπήδουν ἀπνευστὶ πρὸς πάντας
διαμοιράζοντες παραρτήματα· ἀλλ' ὁ θρήνος καὶ ὁ κοπε-
τὸς ἤρξατο κατὰ τὴν συλλογὴν τῶν πενταλέπτων.

— Ἀφεντικὸ, τὴ πενταρίτσα μου.

— Τώρα δὲν τὴν πῆρες;

— Ὁχι· δὲν μοῦδωκες.

— Αἱ τὴν πῆρε 'κεῖνος ὁ ἄλλος 'κεῖ κάτω. "Αἰ πιάς"
τον.

"Ἄλλος μάγκας πρὸς ἄλλον ἀγοραστήν:

— Ἀφεντικὸ, δὲν μετὰ πλήρωσε.

— Νὰ χαθῇ. Πάρ' το καὶ φύγε. Ψευτοφυλλάδες τοῦ
διαβόλου.

— Τώρα ποῦ τὸ διάβασες...

— Κρεμνίσου, νὰ μὴ σ' ἀρξίσω στὰ χαστούκια.

Ἐπὶ τῇ ἀπειλῇ ἀποχωρῶν ὁ μάγκας ἔρριψε κατὰ τοῦ
κιβδήλου ἀγοραστοῦ τὸ πάρθιον του βέλος.

— Τοῦ λόγου του ποῦ τὸ ξέρε ὅλα... Δὲν λὲς πῶς
εἶσαι ἀπέντακρος! Κρίμα στὰ γυαλιὰ ποῦ φορεῖς κιόλας.

"Ἡρξατο εἶτα μεταξὺ τῶν λοῦστρων ἡ διαλογὴ τῶν
κατὰ λάθος ληφθέντων πενταλέπτων.

— Ῥὲ Σκλιάρη, δὸς μου τὴν πεντάρρα ποῦ πῆρες ἀπὸ